

RZECZPOSPOLITA POLSKA

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

BMP-0724-10456/08/MM

Warszawa, dnia 03.11.2008 roku

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 4.11.2008

nr. 6375 podpis

REPUBLICA
Urząd Pracy Senatorki
4.11
8116 podpis

Pan
Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu RP

Marszynie Panie Marszałku,

W nawiązaniu do pisma z dnia 30 września 2008 roku (sygn. BPS-DSK-043-866/08) przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Ryszarda Knosale podczas 18. posiedzenia Senatu RP w dniu 25 września 2008 roku w sprawie *ustawy o repatriacji*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie podkreślić należy, iż zgodnie z ustawą z dnia 9 listopada 2000 roku *o repatriacji* (t.j.: Dz. U. z 2004 roku Nr 53, poz. 532 z późn. zm.), Minister SWiA odpowiedzialny jest w szczególności za prowadzenie postępowań w sprawie wyrażenia zgody na wydanie wizej wjazdowej w celu repatriacji lub decyzji o przyrzeczeniu wydania wizej wjazdowej w celu repatriacji (art. 12b ust. 1-2 ustawy). Ponadto, do właściwości Ministra SWiA należy prowadzenie bazy danych „Rodak”, w której gromadzone są dane osób oczekujących na „przydzielenie warunków do osiedlenia się w Polsce” oraz oferty gmin deklarujących zaproszenie na stałe do Polski nieokreślonej imiennie rodziny repatriantów.

Zgodnie z preambułą ww. ustawy – przedmiotowa ustawa uchwalona została jako wyraz uznania, że powinnością Państwa Polskiego jest umożliwienie repatriacji Polakom, którzy pozostali na Wschodzie, a zwłaszcza w azjatyckiej części byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, i na skutek deportacji, zesłań i innych prześladowań narodowościowych lub politycznych nie mogli w Polsce nigdy się osiedlić.

Osoba polskiego pochodzenia, aby uzyskać wizę wjazdową w celu repatriacji, winna mieć zapewnione warunki do osiedlenia się w Polsce, na które składa się posiadanie lub zapewnienie lokalu mieszkalnego i źródeł utrzymania. Zgodnie z art. 12 ust. 2 ww. ustawy, dowodem potwierdzającym warunki do osiedlenia się jest:

- 1) uchwała rady gminy, zawierająca zobowiązanie zapewnienia warunków do osiedlenia się przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy,
- 2) oświadczenie obywatela polskiego, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej mających siedzibę w Polsce, sporządzone w formie aktu notarialnego, zawierające zobowiązanie zapewnienia warunków do osiedlenia się przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy,
- 3) uchwała rady powiatu, zobowiązująca starostę do zapewnienia miejsca w domu pomocy społecznej na terenie powiatu.

W praktyce wiele osób wnioskujących o wydanie wizej wjazdowej w celu repatriacji, załącza do akt promesy zatrudnienia, wystawione przez osoby prawne lub jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej. Promesy te często zawierają również gwarancję zapewnienia lokalu mieszkalnego.

Odnosząc się do kwestii zwiększenia liczby gmin deklarujących stworzenie warunków do osiedlenia się dla repatriantów pragnę poinformować, iż przedstawiciele Ministerstwa na bieżąco prowadzą rozmowy z przedstawicielami jednostek samorządu terytorialnego w tym zakresie. Główną przyczyną ograniczonego angażowania się gmin w akcję repatriacyjną, jest niemożność wykorzystania środków finansowych pochodzących z rezerwy celowej budżetu państwa „Pomoc dla repatriantów”, określonych w art. 21 ust. 3 ww. ustawy o repatriacji na dofinansowanie zadań własnych gminy. W opinii Ministra Finansów, dotacja udzielana gminie na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy o repatriacji, zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 1 ppkt a) ustawy z dnia 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.) – sklasyfikowana jest jako dotacja celowa, czyli przeznaczona na finansowanie lub dofinansowanie określonych zadań, w tym zadań z zakresu administracji rządowej oraz bieżących zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego.

Zawarty w art. 21 ust. 3 ustawy o repatriacji zapis, że dotacja dla gminy, która zapewniła lokal mieszkalny dla repatrianta, przeznaczona jest na dofinansowanie zadań własnych gminy nie oznacza, iż może ona przeznaczyć ją na realizację dowolnych zadań własnych pozostających w kompetencji gminy, bez obowiązku rozliczenia się z tych środków. Jednostki samorządu terytorialnego realizują kompetencje w zakresie decydowania o przeznaczeniu środków uzyskanych z budżetu państwa jedynie w odniesieniu do subwencji ogólnej, natomiast o zakresie zadań jaki ma być finansowany w ramach dotacji decyduje organ, który jej udziela. Zatem, rezerwy celowe mogą być przeznaczone wyłącznie na cel, na jaki zostały utworzone i nie dają możliwości finansowania innych zadań gminy nie związanych z repatriacją. Ponadto, środki finansowe przekazywane gminom na mocy zawartego porozumienia z właściwym wojewodą, o którym mowa w art. 21 ust. 1 przedmiotowej ustawy, określającego m. in. szczegółowy opis pomocy mieszkaniowej udzielonej repatriantowi oraz tryb kontroli działań podejmowanych przez gminę i sposób rozliczenia dotacji, stanowią zwrot kosztów, jakie gmina poniosła w związku z zapewnieniem lokalu na potrzeby repatriacji, a nie dodatkowy dochód osiągany z tytułu zaangażowania w akcję repatriacyjną.

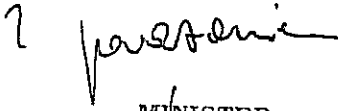
Pragnę jednocześnie dodać, iż repatrianci przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej objęci są, jak wszyscy obywatele RP, pełnym systemem opieki społecznej i zdrowotnej, jak również uzyskują prawo do świadczeń emerytalno-rentowych, jeśli spełniają kryteria wiekowe. Natomiast małżonkowie repatriantów, którzy nie posiadają polskiego pochodzenia, uzyskują zezwolenie na osiedlenie się, co daje im prawo do podejmowania zatrudnienia bez zgody właściwego miejscowo wojewody, prawo do korzystania ze świadczeń zdrowotnych i opieki społecznej.

Zróżnicowanie uprawnień pomiędzy repatriantami a ich małżonkami nie posiadającymi pochodzenia polskiego, jest wynikiem posiadanych statusów. Repatriant, jako obywatel polski korzysta w pełni z przysługujących mu uprawnień, natomiast małżonek nie posiadający polskiego pochodzenia, ma status cudzoziemca osiedlonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego prawa uregulowane zostały w przepisach ustawy z dnia 13 czerwca 2003 roku o cudzoziemcach (t.j.: Dz. U. z 2006 roku Nr 234, poz. 1694 z późn. zm.).

Obecnie przedstawiciele MSWiA uczestniczą w pracach Międzyresortowego Zespołu do spraw Polonii i Polaków za Granicą nad projektem nowelizacji ustawy o repatriacji. Zakres prac legislacyjnych, zmierzających do znowelizowania aktualnych przepisów będzie następstwem analizy dotychczasowego wykonywania przepisów ustawy. Założenia do projektu nowelizacji ustawy przedstawione zostały podczas spotkania grupy problemowej ds. opracowania resortowych części Rządowego Programu współpracy z Polonią i Polakami za Granicą w dniu 13 czerwca 2007 roku.

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
z up. Piotr STACHAŃCZYK
Podsekretarz Stanu